

Sygn. akt III UK 55/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania Wojskowej Specjalistycznej Przychodni Lekarskiej
Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o odstąpienie od naliczania odsetek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 3 lutego 2012 r., mocą którego oddalono odwołanie Wojskowej Specjalistycznej Przychodni Lekarskiej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 1 sierpnia 2011 r., którą odmówiono płatnikowi odstąpienia od naliczania odsetek od kwot należnych składek na łączną kwotę 19.205 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną wnioskodawcy. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r., o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), przez jego błędne

niezastosowanie i nierozważenie, czy Sąd pierwszej instancji winien zobowiązać organ rentowy do odstąpienia od naliczania odsetek od kwot należnych składek; 2/ art. 328 § 2 k.p.c., przez brak sporządzenia uzasadnienia wyroków Sądów obydwu instancji bez ustosunkowania się do kwestii niewskazania przez ZUS zasad i podstaw rozstrzygania w przedmiocie odstąpienia od naliczania odsetek oraz kryteriów, jakimi kierowano się przy wydaniu decyzji. Ponadto skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania: art. 385 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c., przez uznanie, iż podniesione przez wnioskodawcę zarzuty naruszenia prawa procesowego nie zasługiwały na uwzględnienie, co skutkowało oddaleniem apelacji w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny w (...) przyjął ustalenia faktyczne i wnioski prawne Sądu Okręgowego w R. jako swoje własne, nie podejmując próby rozważenia zarzutów apelacyjnych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia o żądaniu powództwa, jak również nakazu ponownego, a rzeczywistego rozpoznania sprawy. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w R. w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Owo zagadnienie sprowadza się do pytania, „czy Sąd Apelacyjny mógł zasadnie wydać zaskarżane rozstrzygnięcie odnosząc się jedynie do zarzutów skargi kasacyjnej dotyczących drogi odwoławczej od decyzji w przedmiocie wniosku o odstąpienie od naliczania odsetek od składek na ubezpieczenie społeczne, bez (ponownego) należytego zbadania zarzutów apelacyjnych, mimo iż Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego. Przepis art. 378 § 1 k.p.c. wskazuje bowiem wyraźnie, iż Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Powyższego obowiązku jednak w rzeczywistości nie zrealizowano, bowiem Sąd II instancji w lakonicznym uzasadnieniu wyroku oddalającego apelację, nie dokonując powtórnej analizy ograniczył się do stwierdzenia, iż - zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 3 lutego 2012 r., jest w ocenie

tutejszego Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, pomimo częściowo błędnego uzasadnienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju juretryki i prawa pozytywnego. Rolą

Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie spełnia wymagań stawianych w orzecznictwie Sądu Najwyższego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Wypada zauważyć, iż występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne zostało sformułowane przez autora skargi kasacyjnej jedynie w postaci pytania do Sądu Najwyższego. Skarżący nie odwołuje się w sposób generalny ani abstrakcyjny do treści przepisu, na bazie którego skonstruował owo zagadnienie, ani nie wyjaśnił, na czym polegają problemy interpretacyjne związane z próbą dekodowania zawartej w tym przepisie normy prawnej. Nie wykazał też, aby art. 378 § 1 k.p.c. podlegał niejednoznacznej wykładni.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.